

1. STUDIJA

INJENICA I FILOZOFIJA POMIRENJA

Sa Biblijskog Stanovišta Ona Leži kod Samog Temelja Kršćanskog Učenja—Tri Gledišta o Tom Predmetu—„Ortodoksno Gledište,“ „Heretičko Gledište“; Biblijsko Gledište, koje Ujedinjuje i Usklađuje Oboje—Teorija Evolucije Suprotna Istini o Ovoj Temi—Pomirenje Božanske Pravde Ostvareno—Pomirenje Crkve u Tijeku—Pomirenje Svijeta Budućnost—Veličanstveni Konačni Rezultati kada će Posredničko Prijestolje i Kraljevstvo biti Upraznjeni.

Učenje o Pomirenju sam je temelj Kršćanske religije. Budući da ima tako važno mjesto u teologiji, jasno razumijevanje te teme je vrlo neophodno, i to se općenito priznaje među Kršćanskim pukom. Ipak, premda se vjeruje u Pomirenje, ono je malo shvaćeno; različite ideje i teorije što se tiče toga nepovezane su isto tako kao i nejasne; i vjera koja je izgrađena na tim nepovezanim i nejasnim gledištima o temeljnoj doktrini mora biti, nužno, srazmjerno tome nestabilna, slaba i neizvjesna. Baš naprotiv, ako bi se taj važan predmet jasno razumjelo, u svoj veličanstvenosti srazmjera koji su mu dodijeljeni u Božjoj Riječi, kao temelja božanskog plana spasenja, to ne samo da bi čvrsto ustanovilo vjeru, ukorijenilo ju i utemeljilo na ispravnim načelima, nego bi služilo i kao vodič u određivanju što je istina a što pogreška u povezanosti sa svim detaljima vjere. Kada je temelj dobro ustanovljen i

jasno ga se razabire, i svaka točka vjere izgrađena na njemu je držana u točnom poravnanju sa temeljem, cijelo nadgrađe vjere biti će savršeno. Kao što ćemo kasnije pokazati, svako učenje i teorija mogu biti dovedeni u kontakt sa tim standardom, i njime se može brzo odrediti njihov srazmjer zlata ili troske.

Postoje dva općenita gledišta o Pomirenju:

(1) Ono što je poznato kao ortodoksno gledište, naime, da je čovjek, kao prestupnik božanskog zakona, došao pod božansku osudu—„pod gnjev“; i da se je Bog, dok je bio spriječen Pravdom da oslobodi optužbe grešnika, pobrinuo za pravedno otkupljenje za njega, i tako se pobrinuo za oprostjenje njegovih grijeha, kroz Kristovu žrtvu. Ovo cijelo djelo zadovoljenja zahtjeva Pravde što omogućuje grešniku da postane prihvatljiv Bogu, nazvano je djelom Pomirenja.

(2) Ono što je poznato kao neortodoksno gledište o Pomirenju (jedno vrijeme zastupljeno uglavnom od strane Unitarijanaca i Univerzalista, ali koje se odnedavno brzo i općenito širi u svakom kutku tzv. Kršćanstva), pristupa predmetu sa sasvim suprotne strane: ono pretpostavlja da nema zahtjeva od strane božanske pravde za žrtvom zbog grešnikovog prijestupa; ono ignorira gnjev Božji kao predstavljen u bilo kojoj posebnoj smrtnoj kazni; ono ignorira „prokletstvo.“ Ono drži da Bog traži i očekuje da mu čovjek pristupi, ne postavljajući nikakve prepreke na put, ne zahtijevajući pomirenje za čovjekov grijeh, nego zahtijevajući samo da čovjek ostavi grijeh i traži pravednost, i tako dođe u sklad s Bogom—bude *jedno*—s Bogom od tud je to gledište općenito nazvano *Jedinstvo*, i shvaća se da označava sklad sa pravednošću bez obzira na metode s kojima čovječanstvo može biti dovedeno u to stanje: pomirenje za grijeh je tako bilo gledano sa stanovišta okajanja od strane samog grešnika, ili još kao bezuvjetno oprostjenje od Boga. Sa tog stanovišta naš Gospodin Isus i svi njegovi sljedbenici imaju

udjela u jedinstvu, u smislu što su poučavali i poticali čovječanstvo da se okrenu od grijeha k pravедnosti, a ne u smislu žrtve za grijeh ili otkupnine.

(3) Gledište koje mi prihvaćamo kao Biblijsko, ali koje su teolozi općenito previdjeli, obuhvaća i kombinira oba gore navedena gledišta. Biblijsko učenje o Pomirenju, kao što ćemo mi nastojati pokazati, jasno uči:

(a) Da je čovjek bio stvoren savršenim, na sliku Božju, ali da je propao s toga, kroz namjernu neposlušnost, i da je došao pod osudu srdžbe, „prokletstvo,“ i tako je cijela rasa postala „djecom gnjeva.“ (Efež. 2:3)

(b) Dok je Bog s pravom izvršavao na svom neposlušnom stvorenju presudu svog zakona, smrt, i to bez milosrđa, više od četiri tisuće godina, ipak, pomiješan sa tom pravdom i vjernošću načelima pravедnosti bio je duh ljubavi i samilosti, koji je osmislio konačnu zamjensku pripremu ili plan spasenja, s kojim Bog može i dalje biti pravedan i izvršavati svoje pravедne zakone protiv grešnika, i u isto vrijeme proglašavati pravедnima sve koji vjeruju u Isusa. (Rim. 3:26) Kroz taj plan svi osuđeni mogu biti oslobođeni od osude bez bilo kakve povrede Pravde, i sa takvim prikazom božanske ljubavi i mudrosti i moći koji bi proslavili Svemogućega, i dokazali se blagoslovom za sva njegova stvorenja, ljudska i anđeoska—otkrivajući svima, potpunije nego je to ikada ranije bilo viđeno, mnogostruku mudrost i milost Božju. (Efež. 3:10)

(c) Naš je dragi Otkupitelj umro, kao „otkupnina za sve, za svjedočanstvo u svoje vrijeme,“ (1. Tim. 2:6) izvršavajući taj program Pomirenja božanskog zakona zbog toga što ga je otac Adam bio prekršio.

(d) Međutim žrtva za grijeh ne dovršava djelo Pomirenja, izuzev u onoj mjeri u kojoj zadovoljava zahtjeve Pravde. Posredstvom otkupnine plaćene Pravdi, bila je napravljena transakcija na čovjekovom računu, i njegov slučaj, njegova

zaduženost, itd., je u potpunosti prenesena na račun Gospodina Isusa Krista, koji je platio Pravdi potpuno zadovoljenje njenih zahtijeva protiv Adama, i njegove rase. Tako je Isus, zbog te „kupnje“ sa svojom dragocjenom krvlju, sada kao posljedica vlasnik, gospodar, „Gospodar svih.“ (Rim. 14:9)

(e) Jedan cilj u toj pripremi za Adama i njegovu rasu bio je poništiti njihovu *smrtnu presudu*, koja je, toliko dugo dok ostaje, zaustavila Ljubav od bilo kakvih napora da oporavi osuđene, čije su prednosti budućeg života pod bilo kojim okolnostima bile u potpunosti ukinute—uništene.

(f) Daljnji cilj bio je stavljanje ljudske rase izvan dosega božanske Pravde, i pod posebno Isusovo nadgledanje, koji kao predstavnik Očevog plana ne namjerava samo zadovoljiti zahtjeve Pravde, nego također poduzima poučavanje, ispravljanje i obnovu onolikog broja ljudske rase koji će pokazati svoju želju za skladom s Pravdom. Takve će on u konačnici predati Pravdi božanskog zakona, ali tada toliko usavršene da će biti u stanju izdržati njene savršene zahtjeve.

(g) Iako je prvobitno jedini razdvajajući utjecaj između Boga i čovjeka bila božanska *presuda*, sada, nakon šest tisuća godina padanja, izopačenja i otuđenja od Boga kroz zla djela—i zbog neznanja, praznovjerja, i spletke Protivnika—i zato što su božanski plan i osobnost bili krivo prikazani ljudima, mi nalazimo da je poruka milosti i oprostjenja neprihvaćena. Premda Bog otvoreno objavljuje, budući je otkupnina bila prihvaćena, da je on sada spreman primiti grešnike natrag u sklad sa sobom i u vječni život, kroz vrijednost Kristove žrtve, ipak je većina čovječanstva spora vjerovati u dobre vijesti, i shodno tome prihvatiti njihove uvjete. Neki su postali toliko obmanuti Sotoninim podmuklim rezoniranjem, s kojim je on zaveo sve narode (Otkr. 20:3), da oni ne vjeruju da postoji Bog; drugi vjeruju u njega kao velikog i moćnog protivnika, bez

ljubavi i suosjećanja, spremnog i željnog da ih muči vječno; a daljnji su zbunjeni sa Babelom zbunjujućih izvještaja koji su došli do njih, što se tiče božanske osobnosti, i ne znaju u što da vjeruju; i, tražeći da se približe Bogu, spriječeni su sa svojim strahovima i sa svojim neznanjem. Shodno tome, u stvari, broj koji je još iskoristio priliku približavanja k Bogu kroz Krista je relativno mali—„malo stado.“

(h) Ipak, žrtva za grijeha nije bila samo za nekolicinu, nego za „mnoge,“ „za sve.“ I dio je božanskog programa da će onaj koji je otkupio sve sa svojom dragocjenom krvlju naposljetku obznani svim ljudima, „svakom stvorenju,“ dobre vijesti o njihovoj prednosti pod božanskom milošću, da se vrate u jedinstvo sa svojim Stvoriteljem.

(i) Do sada je samo Crkva imala koristi od Pomirenja, ali neizravno; međutim Sveto Pismo uči da će ta Crkva sačinjavati Kraljevstvo svećenika, ili „kraljevsko svećenstvo,“ s Kristom Kraljevskim Prvosvećenikom, i da će tijekom Milenijskog doba ta klasa Nebeskog Kraljevstva, to kraljevsko svećenstvo, u cijelosti i potpuno ostvariti za čovječanstvo djelo uklanjanja sljepoće koje su Sotona i zabluda i izopačenje navukli na njih, i da će vratiti natrag potpuno jedinstvo s Bogom svima koji budu željeli, od svih naroda na zemlji.

(j) U skladu s time je izjava Apostola da smo mi, vjernici, Crkva, *primili* Pomirenje. Pomirenje je bilo učinjeno, barem što se tiče Boga, prije više od osamnaest stoljeća, i to za sve; ali samo su ga vjernici primili u smislu prihvaćanja prilike koju je milost Božja tako omogućila—a ostatak čovječanstva zaslijepljen je. „U onima kojima bog ovoga svijeta oslijepi pameti nevjerničke da ne zasvijetli svjetlost evanđelja slave Krista koji je slika Božja.“ (2. Kor. 4:4)

(k) U skladu s tom mišlju je također izjava iz Svetog Pisma, da će prvo Kristovo djelo u povezanosti sa njegovom

Milenijskom vladavinom, biti da sveže, ili ograniči, Sotonu, kako više ne bi mogao zavoditi narode tisuću godina (Otkr. 20:3) također i brojne izjave proroka, ukratko, da kada Kraljevstvo Božje bude bilo uspostavljeno na zemlji, da će spoznaja o Gospodinu ispuniti cijelu zemlju, kao što vode prekrivaju veliku dubinu, i nitko neće trebati reći svom bližnjem, „Spoznaj Gospodina“ (Hebr. 8:11), također i molba Gospodinove molitve, „Dođi kraljevstvo tvoje, budi volja tvoja na zemlji“—zato što podrazumijeva ono što Apostol izričito objavljuje, da Bog želi da svi ljudi budu spašeni i *da do u do spoznaje istine*. (1. Tim. 2:4)

(l) Pomirenje, u objema svojim fazama—zadovoljenje Pravde, i vraćanja natrag u sklad ili jedinstvo s Bogom onoliko njegovih stvorenja, koja će iskoristiti, pod punim svjetlom i spoznajom, prednosti i mogućnosti Novog Saveza—biti će dovršeno s krajem Milenijskog Doba, kada će svi koji namjerno i svjesno odbacuju božansku naklonost, ponuđenu im kroz Krista, „biti istrijebljeni između naroda,“ sa „vječnom propašću, daleko od Gospodinova lica i od slave njegove snage“—sa uništenjem za kojega ne postoji nada da će ikada biti oporavka kroz buduće uskrsnuće. (Djela 3:23; 2. Sol. 1:9)

(m) Tada će veliko djelo Pomirenja biti dovršeno, i sve će stvari na nebu i na zemlji biti nađene u skladu s Bogom, hvaleći ga zbog sve njegove velikodušnosti i milosti kroz Krista; i više neće biti ni umiranja ni uzdisanja, ni boli više neće biti, jer prijašnje su stvari prošle—kao posljedica djela Pomirenja, započetog umilostivljenjem Pravde kroz Otkupiteljevu žrtvu, a završenog sa potpunim pomirenjem svih nađenih da su dostojni vječnog života.

Međutim na riječ Pomirenje može se gledati, moramo se složiti za njenu upotrebu uopće, kao između Boga i čovjeka, da

podrazumijeva poteškoću, razliku, protivljenje, koje postoji između Stvoritelja i stvorenja—inače bi bili jedno, i stoga ne bi bilo potrebe za pomirenjem, s bilo kojeg stajališta. I mi ovdje posebno zapažamo smrtni sukob koji postoji između Biblije i suvremenog učenja Evolucije, koji, u posljednjih trideset godina posebice, prožima vjeru Kršćana svih denominacija, i koji se najprimjetnije pokazuje u teološkim školama i u glavnim povjedaonicama tzv. Kršćanstva.

Teorija Evolucije poriče pad čovjeka; poriče da je on ikada bio na sliku i priliku Boga; poriče da je on ikada bio u stanju biti na suđenju pred sudištem točne Pravde; poriče da je on ikada sagriješio na takvom suđenju, i da je on ikada bio osuđen na smrt. Ona tvrdi da je smrt daleko od toga da je kazna već da je ona samo daljnji korak u procesu evolucije; ona drži da čovjek, umjesto da otpada od slike i prilike Boga u grijeh i u izopačenje, da on ustaje iz stanja majmuna i da postaje sve sličniji slici i prilici Boga. Logični daljnji koraci teorije očigledno bi bili, zanijekati da je ikada bilo ikakve pravde s Božje strane da osudi čovjeka zbog podizanja sa nižeg na uzvišeniji nivo, i poričući, shodno tome, da Pravda može prihvatiti žrtvu za grijeh za čovjeka, kada nije bilo grijeha s čovjekove strane da se zahtijeva takav prinos. Sukladno s tom misli, oni bi rekli, da bi svaki patriota mogao biti žrtva za svoju zemlju; naime, da on polaže svoj život pomažući pogurati rasu prema naprijed u veće slobode i prednosti.

Ali mi utvrđujemo da se Riječ Božja apsolutno protivi cijeloj toj teoriji, tako da nije moguć nikakav sklad između učenja Svetog Pisma i učenja Evolucije—lažno nazvane znanošću. Tko god vjeruje u teoriju Evolucije, u toj mjeri ne vjeruje teoriji Svetog Pisma; no ipak mi nalazimo kako se veliki broj Kršćanskog puka uzaludno bori i pokušava uskladiti ta suprotna

učenja. U kojoj se mjeri drže teorije Evolucije, do te mjere su daleko od jedinog temelja za vjeru kojeg je Bog omogućio; do te su mjere pripremljeni za daljnje zablude, na koje će im Protivnik sigurno skrenuti pažnju, zablude koje će im tako snažno biti predstavljene sa stajališta svjetovno mudrih da bi, ako bi bilo moguće, zaveli i same izabrane. Međutim sami izabrani će imati „vjeru jednom zauvijek predanu svetima“; izabrani će se držati učenja o Pomirenju, kako je predstavljeno u Svetom Pismu; sami izabrani će tako biti zaštićeni od svakog dijela i obilježja teorije Evolucije; jer izabrani će biti poučeni od Boga, posebno o nauci o Pomirenju, koja leži kod samog temelja otkrivene religije i Kršćanske vjere.

Sveto Pismo nedvosmisleno svjedoči da je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku i priliku—mentalnu i moralnu; da je čovjek, zemaljsko biće, bio moralna i intelektualna slika ili prilika svog Stvoritelja, duhovnog bića. Ono govori o njegovom zajedništvu sa njegovim Stvoriteljem u početku; ono objavljuje da ga je njegov Stvoritelj priznao kao svoju umješnost, i da ga je proglasio „veoma dobrim,“ veoma prihvatljivim, veoma poželjnim; ono pokazuje da je pred I savršenog Adama bio stavljen izbor života ili smrti, i da je kada je postao prijestupnikom to bio svjestan i namjeren postupak, u tolikoj mjeri kao što je bilo objavljeno da Adam „nije bio zaveden.“ Ono objavljuje početak izvršenja smrtno kazne. Ono bilježi stoljetni tijek smrtno kazne na rasi. Ono ističe kako je Bog vjernom Abrahamu otkrio svoju namjeru, svoj cilj, ne odjednom, nego kasnije, da donese blagoslov rasi, za koju je bio objavio da je bila prokleta sa smrtnom kaznom. (1. Moj. 1:31; 2:17; 3:23; 1. Tim. 2:14; 1. Moj. 12:3; 18:18; 3:17)

Budući je prokletstvo ili smrtna kazna bila smrt, obećani su blagoslovi podrazumijevali život iz mrtvih, život u izobilju: i obećanje Abrahamu je bilo da će na neki neobjašnjivi način

Spasitelj koji bude ostvario to djelo blagoslivljanja svijeta doći kroz Abrahamovo potomstvo. Ista su obećanja bila, sa manje ili više jasnoće, ponovljena Izaku, Jakovu i djeci Izraelovoj. Proroci su također objavili da će dolazeći Mesija biti zaklano Janje, žrtva za grijeh, onaj koji će „dušu svoju na smrt izliti,“ za naše grijehe, a ne za svoje. I oni su također oslikali rezultat njegove žrtve za grijehe, u slavi i blagoslovima koji trebaju uslijediti; govoreći kako će u konačnici njegovo Kraljevstvo prevladati, i, kao Sunce Pravednosti, donijeti svijetu novi dan blagoslova i života i radosti, koji će rastjerati tamu i mrklinu i tugu noći plača, koja sada prevladava kao rezultat prvobitnog grijeha i pada, i naslijeđenih zlih sklonosti. (Iza. 53:10-12; 35; 60; 61)

Apostol Petar, govoreći pod nadahnućem svetog Duha, daleko od toga da nam govori da je čovjek bio stvoren na nivou majmuna, i da je bio podignut na svoj sadašnji stupanj razvoja, i da će na koncu postići savršenstvo istim procesom evolucije, ukazuje, baš naprotiv, obrnuto, govoreći nam da je Krist umro za naše grijehe, i da će kao posljedica otkupljenja ostvarenog s njegovom žrtvom, na koncu čovječanstvu doći, kod drugog dolaska našeg Gospodina, velika vremena osvježenja—vremena obnove svega, o kojima je, on objavljuje, „od postanka svijeta govorio Bog na usta svih svojih svetih proroka.“ (Djela 3:19-21) Tko god misli da Apostol Petar propovijeda doktrinu evolucije, kada je propovijedao evanđelje obnove, mora da je zatvorio svoje oči i zaustavio svoje sposobnosti razmišljanja; jer ako je čovjek u svom prvobitnom stanju bio majmun, ili ako je bio bilo što niže od svog sadašnjeg stanja, Apostol bi bio najveći bezumni da drži, kao veličanstvenu nadu i izgled, *vremena obnove*, jer obnova znači ponovno uspostavljanje stanja koje je prethodno postojalo.

Baš naprotiv, Apostolove su riječi skroz van sklada sa i protivne teoriji evolucije, i u najstrožem skladu sa učenjem o

Pomirenju, izmirenju i obnovi—u najstrožem skladu sa Biblijskim učenjem da je čovječanstvo bilo prodano pod grijeh, i postalo robovima grijeha, i pretrpjelo izopačenje kroz grijeh, kao posljedica Adamove prvobitne neposlušnosti i njegove smrtne kazne. Obnova, dobra vijest koju je Petar propovijedao, podrazumijeva da je bilo izgubljeno nešto dobro i veličanstveno i *vrijedno*, i da je bilo *otkupljeno* s dragocjenom Kristovom krvlju, i da će biti *ponovno uspostavljeno*, kao rezultat tog otkupljenja, kod drugog Kristovog dolaska. I Apostolovo ukazivanje na proroke, objavljujući da su vremena obnove bila spomenuta od svih njih koji su bili sveti, jasno podrazumijeva da je nada obnove jedina nada dana svijetu čovječanstva pod božanskim nadahnućem.

Svi su Apostoli slično tome ukazali unatrag na taj pad iz božanske naklonosti, i na Kristov križ kao na točku pomirenja što se tiče božanske Pravde, i unaprijed na Milenijsko doba kao na vrijeme za blagoslivljanje cijelog svijeta čovječanstva sa prilikama za spoznaju i pomoć u *njihovom pomirenju s Bogom*. Oni su svi ukazali na sadašnje doba kao na vrijeme za sakupljanje izabrane Crkve da budu suradnici s Mesijom (njegovo „kraljevsko svećenstvo“ i „naročiti narod“) da surađuju s njim kao njegova „nevjesta,“ njegovo „tijelo,“ u djelu donošenja na svijet blagoslova obnove koji su osigurani za njih sa žrtvom dovršenom na Kalvariji.

Zapazite riječi Apostola Pavla po tom pitanju: „Zbog toga, kao što po jednom Čovjeku *u e u svijet* grijeh—i po grijehu smrt, i time što svi sagriješite [zbog naslijeđenog grijeha i grešnih sklonosti] , na sve ljude prijeđe smrt...“ Apostol Pavao očito nije bio ništa veći Evolucionista od Apostola Petra i proroka. Zapazite nadu koju on ističe kao samu osnovu Evandjelja, govoreći: „A Bog pokaza ljubav svoju prema nama ovako: dok još bijasmo grešnici, Krist *za nas umrije*. Koliko li ćemo se više sada, pošto

smo *opravdani krvlju njegovom*, spasiti po njemu od srdžbe?“ (Rim. 5:8,9) Ovdje je specifična izjava da je rasa bila pod božanskom srdžbom; da je spasilačka sila bila Kristova krv, žrtva koju je on dao u našu korist; i da je ta žrtva bila izraz božanske ljubavi i milosti. Apostol nastavlja pokazivati djelo Pomirenja, i obnove koja će uslijediti kao posljedica, govoreći: „Zato dakle kao što za grijeh jednoga [Adamova neposlušnost] dođe osuđenje [smrtna kazna] na sve ljude, tako i pravdom jednoga [promjena presude] dođe na sve ljude opravdanje života. Jer kao što neposlušanjem jednoga čovjeka [Adama] postaje mnogi grješni [svi koji su bili u njemu], tako će i poslušanjem jednoga [Isusa] biti mnogi [svi koji će si u konačnici priuštiti prednosti i prilike Novog Saveza] pravedni.“ (Rim. 5:12,18,19)

Isti Apostol, u mnogim drugima od svojih vještih i logičnih predavanja, predstavlja misao da je Pomirenje, barem što se Boga tiče, stvar prošlosti—dovršeno kada se „*pomirismo po* smrti Sina njegova“ dok smo još bili grešnici. (Rim. 5:10) On u tome očito ne ukazuje na djelo ostvareno u grešniku, pomirujući grešnika s Bogom, zato što on to navodi na obrnuti način, i objavljuje da je to bilo ostvareno, ne u nama, nego po Kristu za nas, *i dok smo mi još bili grešnici*. Zapazite također kako on u svojim različitim učenim i logičnim predavanjima ukazuje na djelo blagoslivljanja svijeta, koje ima biti ostvareno kroz proslavljenu Crkvu, pod Kristom, njenom božanskim imenovanom Glavom, pokazujući da će se to sastojati u dovođenju svijeta do spoznaje o Božjoj milosti u Kristu, i da će se tako onoliko od otkupljenog svijeta koliko ih bude bilo spremno moći vratiti u jedinstvo sa njihovim Stvoriteljem tijekom Milenijskog Kraljevstva—obnova božanske naklonosti izgubljene u Edenu.

Kao primjer toga zapazite argument iz Rimljanima 8:17-24. Ovdje Apostol jasno označava kao odvojeno spasenje Crkve i naknadno spasenje ili izbavljenje svijeta, „uzdišućeg stvorenja.“

On skreće pažnju na Crkvu kao budućeg sunasljednika s Kristom, koja će, bude li vjerna u trpljenju s Njim u ovo sadašnje vrijeme, na koncu dijeliti s njim Njegovu slavu u Kraljevstvu. On nam jamči da su te patnje ovog sadašnjeg vremena nedostojne usporedbe sa slavom koja će biti uskoro biti otkrivena u nama. I zatim on nastavlja govoriti da je ta slava koja treba biti otkrivena u Crkvi nakon što se njene patnje dovrše, temelj za sva iskrena očekivanja uzdišućeg stvorenja—čije čežnje i nade nužno očekuju ostvarenje u vremenu kada će sinovi Božji biti otkriveni ili očitovani.

Sada su sinovi Božji neotkriveni; svijet ih ne poznaje, kao što nije poznavao ni njihovog Gospodara; i premda se, svijet zaista, raduje sa nejasnom nadom zlatnom dobu blagoslova, Apostol ističe da sva njihova iskrena očekivanja moraju čekati na vrijeme kada će Crkva, sinovi Božji, biti proslavljena i očitovati se kao od Boga određeni kraljevi i svećenici, koji će vladati nad zemljom tijekom Milenijskog doba, na blagoslov svih naroda na zemlji, prema bogatstvima božanske milosti otkrivene od Boga u njegovom obećanju Abrahamu, govoreći, „u tebi će biti blagoslovljeni svi narodi.“ (Gal. 3:8,16,29)

Apostol nastavlja i pokazuje da je čovječanstvo općenito, inteligentno zemaljsko stvorenje, bilo podloženo *krhkosti* („ispraznosti“) nasljeđem, prijestupom oca Adama, u skladu s božanskom providnošću, ali ipak nisu bili ostavljeni bez nade; zato što je isto tako pod božanskom pripremom, bila pružena žrtva za grijeh, i učinjena priprema kako bi čovječanstvo na koncu moglo biti oslobođeno, od ropstva grijehu, od njegove kazne, smrti, i moglo postići slavnu slobodu (od bolesti, bola, nevolje, tuge) što je sloboda svih koji su sinovi Božji. Čovječanstvo je kroz neposlušnost palo sa tog nivoa sinovstva i takve „slobode,“ i na isti nivo ljudskog sinovstva oni će imati

prednost vratiti se, kao rezultat velikog prinosa za grijeh na Kalvariji, i završetka djela Pomirenja u njima, pomirujući ih s božanskim zakonom preko Otkupitelja, kao Velikog Proroka, većeg Mojsija. (Djela 3:22,23) Apostol također ističe da Crkva, koja je već primila Pomirenje (prihvatila božansku pripremu) i došla u sklad s Bogom, i koja ima prvine duha, ipak, zbog okruženja, također uzdiše, i očekuje njen udio u dovršenom djelu Pomirenja, i njeno potpuno primanje božanske naklonosti, izbavljenje Kristovog tijela, Crkve, u prvom uskrsnuću. (Rim. 8:23-25)

Ova dva obilježja Pomirenja, (1) ispravljanje nepravde, i (2) dovođenje u sklad razdvojenih, pokazana su u božanskom poduhvatu Novog Saveza, čiji je posrednik Krist Isus naš Gospodin. Kada je otac Adam bio savršen, u potpunom skladu sa svojim Stvoriteljem, i poslušan svim njegovim zapovijedima, podrazumijevalo se da među njima postoji savez, iako to nije bilo formalno izraženo; činjenica da je život u svojoj savršenosti bio dan ocu Adamu, i da mu je osim toga bila dana vlast nad svim zvijerima i ribama i pticama, i nad svom zemljom kao područjem svoje vlasti, i dodatna činjenica da je bilo objavljeno da ako on bude prekršio svoju vjernost Velikom Kralju, Jehovi, kroz neposlušnost, da će izgubiti svoj život i upropastiti sva ta prava i blagoslove koji su mu bili darovani—to je podrazumijevalo, mi kažemo, savez ili sporazum s Božje strane sa njegovim stvorenjem da će njegov život biti vječan, izuzev ako on ne promijeni stvar kroz neposlušnost, i navuče na sebe smrtnu kaznu.

Adamova neposlušnost, i njegova smrtna kazna, ostavili su ga u potpunosti bespomoćnog, da se Svemogući nije pobrinuo za oporavak rase kroz Novi Savez, i Novi Savez, kao što Apostol ističe, ima posrednika—Bog se s jedne strane ophodi sa

posrednikom, a ne sa grešnikom; grešnik se s druge strane ophodi sa posrednikom, a ne sa Bogom. Međutim prije nego naš Gospodin Isus može postati Posrednikom on mora izvršiti za čovječanstvo djelo koje je, u ovoj slici, predstavljeno sa *pe a enjem* Novog Saveza sa njegovom vlastitom dragocjenom krvlju—„krvlju Novog Saveza.“ (Mat. 26:28; Marko 14:24; Hebr. 7:22; 9:15-20) To jest, Bog, u pravdi, ne može prihvatiti grešnika ni baviti se njime, bilo izravno, ili neizravno kroz posrednika, tako da podari grešniku oslobođenje od smrtne kazne, i pomirenje s Bogom, sa njegovim pratećim blagoslovom, darom vječnog života—izuzev ako se najprije ne uvaži i ne zadovolji Božanska pravda. Tako je naš Gospodin Isus, plativši našu kaznu sa svojom smrću, učinio mogućim pečačenje Novog Saveza između Boga i čovjeka, pod uslovima koji su svima koji dolaze Bogu po njemu, posredniku, prihvatljivi.

Pomirenje s Bogom, jedinstvo s njim, bilo je nemoguće sve dok najprije nije bilo osigurano otkupljenje s dragocjenom krvlju, kako bi onaj tko traži jedinstvo mogao pristupiti Bogu, kroz posrednika Novog Saveza: „Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni.“ (Ivan 14:6) Iz tog je razloga najuzvišenija prednost najprivilegiranijih od čovječanstva, prije početka Kristove žrtve, bila ona „slugu“ i „prijatelja“ Božjih—nikome se nije mogla priznati visoka prednost sinovstva (sa svim što to podrazumijeva u smislu božanske naklonosti i vječnog života), i nitko nije bio tako priznat. (Ivan 1:12; Mat. 11:11) Tako vidimo da oni koji zanemaruju obilježja žrtve za grijeh i umirenja Pravde Pomirenja zanemaruju važne i neodvojive dijelove—primarna i temeljna obilježja. Međutim ništa manje ne griješe ni oni koji, dok priznaju Kristovu žrtvu kao žrtvu Pomirenja za pečačenje Novog Saveza, ignoriraju djelo pomirenja u odnosu na ljude, posredstvom kojeg će ljudi biti dovedeni, kroz djelovanje Novog Saveza, natrag u sklad s Bogom.

Niti to djelo Pomirenja, barem što se tiče čovječanstva, može biti ostvareno odmah i po vjeri. Ono može početi odmah i po vjeri, i *jedinstvo* grešnika i Svemogućeg može biti ostvareno uračunavanjem po vjeri; međutim veličina Božjih namjera Jedinstva je veličanstvenija i uzvišenija od toga. Njegova je priprema da će oni od ljudske rase koji se žele vratiti u jedinstvo s njim (i njegovim pravednim zakonom) biti uračunavanjem prihvaćeni kroz njihovog Posrednika, ali neće biti u potpunosti i u cijelosti primljeni (od Oca) dok su u stvarnosti nesavršeni. Stoga, dok je djelo Posrednika (Glava i „tijelo“) da objavi čovječanstvu činjenicu da se je Bog pobrinuo za žrtvu za grijeh, čime on može biti pravedan i istovremeno vratiti grešnika natrag u sklad sa sobom, i da je on sada spreman dati blagoslov sinovstva i njegovog vječnog života i slobode od raspadljivosti, njegovo je dodatno djelo učiniti jasnim svemu čovječanstvu da je njegova ponuda spasenja veliko blaženstvo i da bi trebalo biti bez odlaganja prihvaćeno i da su njegovi uvjeti samo razumna služba; i osim toga, Posrednikovo je djelo, kao Očevog predstavnika, da u stvarnosti obnovi—da mentalno, moralno i fizički obnovi—onoliki broj njih koji će prihvatiti njegovu službu i poslušati ga. Tako će u konačnici Posrednikovo djelo rezultirati sa stvarnim *jedinstvom* između Boga i onih koje će Posrednik vratiti u savršenstvo.

Za ovo veliko Posrednikovo djelo određeno je cijelo Milenijsko Doba; iz tog će razloga Mesijansko Kraljevstvo biti uspostavljeno na zemlji, sa svom moći i autoritetom: iz tog razloga on mora vladati, kako bi mogao odagnati svaki zao utjecaj koji bi mogao spriječiti svijet čovječanstva da ne dođe do spoznaje te milostive istine o božanskoj ljubavi i milosrđu; te pripreme pod Novim Savezom, da se „tko god želi“ može vratiti Bogu. Ali dok će veliki Posrednik tako primiti, blagosloviti i obnoviti, pod uslovima Novog Saveza, sve koji žele zajedništvo

s Bogom kroz njega, on će uništiti između ljudi, sa vječnim uništenjem, sve koji, pod povoljnim mogućnostima tog Milenijskog Kraljevstva, odbiju božansku ponudu pomirenja. (Djela 3:23; Mat. 25:41,46; Otkr. 20:9,14,15; Izreke 2:21,22)

Kraj Milenijskog doba će doći nakon što ostvari djelo posredovanja za koje je bilo osmišljeno i određeno. I tada će posrednička služba Krista prestati zato što više neće biti buntovnika, niti grešnika. Svi željni sklada s Bogom tada će ga postići u savršenstvu; i svi će namjerni grešnici do toga vremena biti odrezani od života. Tada će biti ispunjeno proročanstvo našeg Gospodina da će sve na nebu i na zemlji hvaliti Boga; i tada će biti ostvareno božansko obećanje da ljudi više neće umirati, više neće biti uzdisanja niti plača, zato jer prijašnje (prijašnji uvjeti) uminu. (Otkr. 21:4; Ps. 67.)

Kada se veliki Kralj-Posrednik povuče sa svog položaja dovršivši djelo koje mu je Otac dao da napravi, istupajući iz svoje službe i predajući kraljevstvo Ocu kao što Apostol objašnjava (1. Kor. 15:24-28), koje trajne rezultate možemo očekivati da će se pokazati od velikog Posredničkog, otkupiteljskog djela u odnosu na čovječanstvo?

Biti će ostvareno:

(1) Pečaćenje Novog Saveza sa njegovom vlastitom dragocjenom krvlju; učinivši njegove milostive pripreme moguće cijelom čovječanstvu.

(2) Pomirenje ili vraćanje natrag u sklad s Bogom „malog stada,“ „kraljevskog svećenstva,“ revnih za dobra djela—spremnih da polažu svoje živote u Božjoj službi; koji će, zato što su suobličeni slici njihovog Spasitelja, božanskom pripremom imati prednost biti njegovim sunasljednicima u Milenijskom Kraljevstvu i sudionici božanske prirode. (1. Pet. 2:9,10; Titu 2:14; Rim. 8:29)

(3) Pomirenje, potpuna obnova, zemlje pune savršenih, sretnih ljudskih bića—cijelog čovječanstva koje će biti željno

božanske naklonosti pod njegovim uvjetima: te Posrednik predaje Ocu, ne samo u potpunosti obnovljene nego potpuno poučene u pravednosti i samosvladavanju i pune duha lojalnosti Bogu, duha svetosti i koji posjeduju njegove blagoslovljene plodove—blagost, strpljenje, dobrotu, pobožnost—ljubav. U tom će stanju oni zaista biti nedužni i besprijekorni, i u stanju održati se na svakom ispitu.

(4) Uništenje svih drugih pripadnika rase, kao nedostojnih daljnje naklonosti—zagađivači tla, čiji utjecaj ne bi bio koristan za druge, i čije daljnje postojanje ne bi dalo slavu njihovom Stvoritelju.

Tako će, na kraju Milenijskog doba, svijet biti u potpunosti vraćen natrag u božju naklonost, u potpunosti jedno s Bogom, kao što je čovječanstvo to bilo u osobi Adama, kao njihovog predstavnika, prije nego je prijestup ušao u svijet: ali osim toga oni će imati veoma vrijedno iskustvo sa zlom; jer kroz to će oni naučiti pouku o grešnosti grijeha, i mudrosti, dobitku i poželjnosti pravednosti. Osim toga, također, oni će imati povećanu spoznaju i proširenu sposobnost da koriste različite talente i sposobnosti koji su bili čovjekovi izvorno kod stvaranja, ali u nerazvijenom stanju. I ta će pouka biti korisna, ne samo čovjeku, nego također i svetim anđelima, koji će svjedočiti primjeru ravnoteže božanske Pravde, Ljubavi, Mudrosti i Ljubavi u mjeri u kojoj bi im to bilo nezamislivo. I lekcija koju će svi naučiti, možemo pretpostaviti, ostat će zauvijek, primjenjiva na druge rase koje još nisu stvorene na drugim planetima ogromnog svemira.

I što će biti središte te priče koja će biti pričana kroz čitavu vječnost? Biti će to priča o velikoj otkupnini dovršenoj na Kalvariji i o pomirenju temeljenom na tom plaćanju odgovarajuće cijene, što je pokazalo da su Božja ljubav i Pravda posve jednaki.

S obzirom na veliku važnost ove teme o Pomirenju, i također s obzirom na činjenicu da ju je Gospodinov narod

toliko nesavršeno shvatio, i osim toga, s obzirom na činjenicu da su zablude o drugim temama spriječile pravilno gledište o toj važnoj temi, mi namjeravamo, u raspravi o njoj u ovom svesku, obraditi široki raspon, i raspitati se o:

(1) Jehovi, Autoru plana Pomirenja.

(2) Posredniku, kroz kojeg je napravljena žrtva Pomirenja, i kroz kojega će sve njene milostive pripreme biti primijenjene na palog čovjeka.

(3) Svetom Duhu, kanalu ili mediju kroz kojega su blagoslovi pomirenja s Bogom dovedeni čovječanstvu.

(4) Čovječanstvu, u čiju je korist bio osmišljen plan Pomirenja.

(5) Otkupnini, koja je od središnjeg značaja za Pomirenje.

Razmatrajući te teme na ovaj način, za kojeg vjerujemo da je ispravan i logičan redoslijed, mi se nadamo pronaći božansku izjavu koja je toliko jasna, toliko snažna, toliko zadovoljavajuća što se tiče tih različitih tema, tako da će ukloniti iz naših umova mnogo od maglovitosti, tajni i zabluda koji su do sada zamračili tu kao što je svima poznato važnu temu Pomirenja. Međutim kako bi smo došli to tih poželjnih rezultata mi ne smijemo pristupiti tim temama sputani ljudskim kredima ili mišljenjima. Mi im moramo pristupiti nesputani predrasudom, spremni, voljni, željni, biti poučeni od Boga; željni zaboraviti sve do sada naučeno a što smo do sada primili samo kroz naše vlastite pretpostavke ili kroz sugestije drugih, što nije u skladu s Riječju Gospodnjom; željni imati cijeli savjet Božji o svakom obilježju te teme. Svima koji tako pristupaju, koji tako traže, koji tako kucaju, veliki Učitelj otvara put, i „oni će svi biti poučeni od Boga.“ (Iza. 54:13)